

Vuil Kind 2007

Voor Erna van den Berg en Floor van Berkestijn

Het leven is er gewoon ineens, buiten je eigen wil om. En als je over die schok heen bent, ga je over jezelf nadenken. Ik ben in leven dus ik heb een leven. Zo, wat ga ik daar nu eens mee doen.

Uitzicht op de Maas. Op rechts een schuine, de Maas inlopende, houten steiger. Op links rietkragen. Waar het publiek zit, stroomt traag de rivier. Misschien wat achtergelaten meuk, eventueel een stel aangespoelde zitelementen, olieblikken? Formica stoelen? Onder de stoel van de violiste, links op het toneel, de kooi van de cavia, Marcel. De stiltes zijn om te snijden. Alle acteurs zijn de hele voorstelling aanwezig, iedereen is elkaars getuige.

Personages

Lieve Wellington
Jessica Brenninkmeijer
Peter Jan Müller
Robbie Müller
Simone van der Lee
Tante Odilia Brenninkmeijer

Peter Jan Müller

Vanmiddag heeft Lieve Wellington in de Maas een Italiaanse mandfles uit het drijfzand gevist.

Robbie Müller

Verboden gebied.

Peter Jan Müller

En ontdekt dat er achter het duistere groene glas van die fles een envelop verscholen zat.

Robbie Müller

Bloedlink.

Peter Jan Müller

De fles met een pvc-buis en visnet uit het natte zand gewipt,
de pikzwarte modder er zorgvuldig afgeveegd,
en er hals over kop mee naar huis gehold.

Robbie Müller

Omdat het drijfzand je verslindt.

Peter Jan Müller

Onderweg haar beste vriendin Jessica Brenninkmeijer opgehaald.

Lieve Wellington

Dahliastraat numero honderdachtennegentig.
Jessica? Jessica ben je daar?

Jessica Brenninkmeijer

Lieve? Lieve?

Peter Jan Müller

En met een van haar zwaarste hamers die ze maar kon vinden de fles
aan gruzelementen geslagen.
Op hetzelfde moment legt Simone van der Lee,
Lieves enkele jaren oudere buurmeisje,
haar viool op haar nachtkastje,
naast de kooi van haar cavia.

Robbie Müller

Marcel.

Peter Jan Müller

Luistert scherp, en beslist dan dat dit glasgerinkel geen ongeluk kan zijn. Simone van der Lee met haar buik zo dik als een watermeloen.

Simone van der Lee

Dag Marcel.

Peter Jan Müller

Loopt dan zo snel als ze kan naar de binnenplaats achter Lieves huis.

Simone van der Lee

Dag lieve Marcel.

Peter Jan Müller

Wij horen haar de trap af stommelen, dikke Simone van der Lee, wier leven alleen maar draait om sonates en etudes.

Robbie Müller

En haar cavia.

Peter Jan Müller

Marcel.
Nieuwsgierig als we zijn hollen we naar Lieves huis.

Robbie Müller

Numero honderdeenenvieertig.

Peter Jan Müller

Om te zien hoe tussen het natte stro en de vlijmscherpe glasscherven de brief naar ons loert.

Robbie Müller

Lieves strak gespannen lijf,
Jessica's wit weggetrokken gezicht.

Peter Jan Müller

Om te zien hoe Lieve Wellington de envelop met een glasscherf opensnijdt, de brief eruit haalt.

Robbie Müller

En in een haast gewijde stilte.

Peter Jan Müller

Tot zich neemt.

Robbie Müller

Tot zover.

Peter Jan Müller

Niets aan de hand.

Dan glijdt er een schaduw over haar gezicht,
zoals wolken voor de zon schaduwen over de Maas doen glijden.

Robbie Müller

Ogen vol woede.

Peter Jan Müller

Inktzwart als de modder van 't drijfzand.

Lieve Wellington

Weg, iedereen weg, opgesodemieterd,
naar jullie eigenste stinkhuizen.
Heb ik iets van je aan, Peter Jan Müller,
of moet ik je naar huis slaan.

Lieve vecht met Peter Jan.

Vanaf nu is mijn leven definitief veranderd, sukkels, lamstralen.
Weg, allemaal weg naar je eigenste schimmelplekken in dit door god
vergeten tochtgat, allemaal naar huis, verdomme,
dat iedereen wegzakt in het drijfzand van de Maas, opgesodemieterd,
allemaal.

Peter Jan Müller

Tweehonderd meter verderop.

Robbie Müller

Stroomopwaarts?

Peter Jan Müller

Daar waar de tuinen langzaam overgaan in het riet van onze rivier.

Robbie Müller

Op een bankje van zacht berkenhout.

Peter Jan Müller

Naast de deur van haar lieflijke sauna voert tante Odilia Brenninkmeijer haar eendjes.

Robbie Müller

En haar telefoongesprekken.

Lieve Wellington

Weg, allemaal weg, druiloren.
Robbie Müller, ga met je tweelingbroer mee,
zit er soms honing aan m'n kont,
weg Simone van der Lee, ga je deuntjes voor Marcelletje spelen.

Peter Jan Müller

De verlegen mensschuwe tante van Jessica Brenninkmeijer.
die je nooit aankijkt met haar altijd bevende handen.

Lieve Wellington

Vanaf vandaag zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn.

Peter Jan Müller

Bibberend in haar bellend leven.

Lieve Wellington

Naar huis, Jessica Brenninkmeijer, moet je niet naar huis om een boodschapje te doen voor die tante van je.

Peter Jan Müller

Die een bijna constante brei van verlegen woordjes,
verontschuldigende zinnnetjes, met een onpeilbare snelheid het luchtruim in stuurt.

Lieve Wellington

Robbie en Peter Jan Müller moeten jullie niet terug naar jullie hobby's?

Peter Jan Müller

Om via de satellieten weer veilig in de oren van haar geheimzinnige contacten te belanden.

Tante Odilia Brenninkmeijer

zacht, haast fluisterend, mobieltje zou een contact microfoontje kunnen zijn.

Met Odilia Brenninkmeijer.
Goedenavond.
Goed, jawel heel goed,
tevreden, nee, nee, nee echt ik ben heel tevreden,
hij is zo mooi van kleur,
zo fantastisch mooi.

...
Ik versta u niet, nee, het spijt me,
pardon, neemt u me niet kwalijk.
...
Ik versta u niet, zou u alsjeblieft ietsje harder kunnen praten.
...
Jawel, het geeft me zoveel zekerheid.
...
Dat zou ik ook zeggen.
...
Dat heb ik zeker hard nodig.
...
Nee nu gaat het wel lukken, denk ik.
...
Daar heeft u gelijk in.
...
Ik ben u zeer erkentelijk, dankbaar.

Lieve Wellington

Het gebeurde allemaal voor de zwartetunnelperiode.
Ik was voordat die zwartetunnelperiode aanbrak helemaal niet zo
bitcherig, zoals iedereen nu zegt.
Ik was juist heel gelukkig, want elke minuut van de dag
speelde ik met mijn beste vriendin Jessica Brenninkmeijer.
En elke avond speelde Simone van der Lee achter haar gesloten
olijfgroene slaapkamergordijnen de prachtigste muziek.

Simone van der Lee

Lieve Wellington probeerde altijd terwijl ik aan het spelen was,
op te schrijven wat ze hoorde.
Steeds terug naar de grond, en dan omhoog springend, schrijft ze in
haar laatste schrift.

Simone van der Lee en Lieve Wellington samen

Hoger, loskomend zwevend, boven de Dahliastraat, langzaam
terugkerend naar de grond, je tenen de grond laten voelen, je hakken

de grond laten voelen, door je knieën veren, weer omhoog, met een duizelingwekkende kracht jezelf afzetten, hoog boven de Roomse kerk.

Lieve Wellington

Met mijn ene hand lijnen trekkend de melodie volgend, met mijn andere hand een andere melodie, vraag en antwoord, vraag en antwoord.

Jessica en Lieve terug in de tijd, twee vriendinnen.

Jessica Brenninkmeijer

We horen haar overal.

Lieve Wellington

In het hokje van de bushalte voor de buurtsuper.

Jessica Brenninkmeijer

Daar klinkt haar muziek het mooist.

Lieve Wellington

Achter de Roomse kerk, met zijn nissen en inhammen, plekken waar de zon nooit komt.

Jessica Brenninkmeijer

Daar klinkt haar viool het liefst.

Lieve Wellington

Aan de Maas, liggend op de stugge kiezels.

Jessica Brenninkmeijer

Daar klinkt 'ie het zachtst.

Lieve Wellington

Verscholen in de wind die onze natgezwommen lijven deed glimmen, wangen op de rug van onze handen, pratend over Robbie en Peter Jan Müller.

Jessica Brenninkmeijer

De tweeling, waarvan niemand wist waarom de ene twee, en de andere maar één voornaam had.

Lieve Wellington

Robbie en Peter Jan Müller.

Jessica Brenninkmeijer

Over wat we niet allemaal met ze zouden willen doen.

Lieve Wellington

De drummige tweeling.

Jessica Brenninkmeijer

Beukend en rammend op de vellen van hun hitsige drummachien.

Lieve Wellington

Als één lichaam.

Jessica Brenninkmeijer

Eén lijf.

Lieve Wellington

Op de snares en bekkens van hun jongensdroom.

Robbie Müller

Wij lijken niet echt op elkaar, ook al zijn we een tweeling,
iedereen ziet wel dat ik Robbie ben en niet Peter Jan,
dat is wel fijn,
maar het gekke met tweelingen is,
dat je je de hele tijd de helft van iets voelt,
en als die andere helft er dan niet is,
voel je je alleen.

Ik weet wel dat dit onzin is en onnodig,
maar je voelt iets leegs,
en dan ga je zoeken, een beetje in het rond kijken,
in de hoop iets te zien wat er niet is.

Lieve Wellington

En jij, Jessica?

Jessica Brenninkmeijer

Niet doen Lieve?

Lieve Wellington

Ben jij dan niet verliefd?

Jessica Brenninkmeijer

Niet doen Lieve Wellington?

Lieve Wellington

Ik vraag het toch netjes?

Jessica Brenninkmeijer

Ben jij dan niet jaloers?

Lieve Wellington

We hebben alle twee gaatjes in onze oren,
dus de leeftijd om verliefd te worden bereikt.

Jessica Brenninkmeijer

Ben je dan niet jaloers?

Lieve Wellington

Kan jij je draai vinden in dat nieuwe lijf van je?

Jessica Brenninkmeijer

Ben jij niet de hele lange zomer al jaloers op mij?

Lieve Wellington

Omdat jij van ons tweeën 't mooist aan het worden bent?

Jessica Brenninkmeijer

Heb je er wel eens naar gevraagd wat ik daarvan vind?

Lieve Wellington

Jij hebt toch een streepje voor?

Jessica Brenninkmeijer

En wil je dat dan niet weten?

Lieve Wellington

Mooie mensen hebben toch altijd streepjes voor?

Jessica Brenninkmeijer

Omdat jij niet weet hoe ik mezelf in de spiegel zie?

Lieve Wellington

Dat is toch zo, ik zie je toch?
Doorgaan, Simone, doorgaan.

Simone van der Lee

Roept Lieve altijd als ze met Jessica onder mijn raam door loopt.

Lieve Wellington

Simone van der Lee,
gaat binnenkort op wereldtournee.

Simone van der Lee

Ieder fatsoenlijk mens zou er misschien kwaad van denken,
dat ze het roept om mij voor gek te zetten,
maar Lieve is misschien onmogelijk maar geen liegbeest.

Tante Odilia Brenninkmeijer *zachtjes.*

Het is goed zo.

...

Ik ben heel tevreden.

...

De glazen hebben precies de juiste sterkte.

...

Nee, u heeft het heel precies opgemeten,

Ik had hem onmiddellijk teruggestuurd.

Wat een service dat u nog eventjes belt.

...

Zo scherp, zoveel kleur, de steeds veranderende

luchten boven de Maas,

u heeft me zo gelukkig gemaakt.

...

Dank u wel.

Peter Jan Müller

Die middag waarop Lieve Wellington ons naar huis stuurde.

Robbie Müller

Omdat ze haar gevonden brief niet wilde voorlezen.

Peter Jan Müller

Die middag is de wereld voor ons ook voorgoed veranderd.

Robbie Müller

Alsof we nog meer een tweeling werden,

terwijl we zo graag los wilden.

Peter Jan Müller

Die zomer zijn we voor het eerst over onszelf gaan nadenken.

Robbie Müller

En over onze moeder.

Peter Jan Müller

Twee dezelfde lijven die altijd maar hetzelfde wilden.

Robbie Müller

Die, wat we ook uithaalden.

Peter Jan Müller

Hetzelfde dachten, hetzelfde voelden.

Robbie Müller

Altijd evenveel van ons tweeën zou blijven houden,
wat we ook deden, daar kregen we een beetje genoeg van.

Peter Jan Müller

Daar werden we goed gek van.

Jessica Brenninkmeijer

Ik laat je nooit in de steek, Lieve.

Lieve Wellington

Had ik me daar dan zorgen over moeten maken?

Peter Jan Müller

De moeder van Simone heeft zoiets ook eens tegen haar gezegd,
dat ze Simone nooit in de steek zou laten.

Lieve Wellington

Misschien wil ik wel in de steek gelaten worden?
Misschien voel ik me daar wel goed bij?
Een soort oefening voor wat er nog komen gaat?

Het was voor de zwartetunnelperiode en ik was vrolijk en opgewekt
en draaide de pvc-buis behendig door de pikzwarte modder van de
Maas.

Simone van der Lee

Jouw muziek gaat over het opheffen van zwaartekracht,
schreef Lieve Wellington, twee dagen voordat ze de mandfles aan gort
sloeg.

Lieve Wellington

Had mezelf vastgebonden aan een tak die boven de rivier groeide.
het water stond laag, het drijfzand was gevaarlijk.

Simone van der Lee

Het lijkt net of jouw muziek uit een andere wereld komt.

Lieve Wellington

Met mijn pvc-buis en mijn visnet scheinpte ik de Italiaanse mandfles
behendig uit de modder.

Simone van der Lee

Een betere.

Lieve Wellington

Ik voelde me triomfantelijk.

Simone van der Lee

Een mooiere.

Lieve Wellington

Onoverwinnelijk.

Simone van der Lee

En soms raakt je muziek gevoelens waar ik zonder die muziek niet
bij kan.

Jessica Brenninkmeijer

Haar verbetenheid waarmee ze de fles die middag te lijf ging was
beangstigend, de harde klappen waarmee ze de hamer op het glas liet
neerkomen, de overdreven blijdschap waarmee ze sloeg,
de stilte die daarop volgde,
zoals bij dieren die geen weet van zichzelf hebben,
haar boosheid nadat ze de brief gelezen had,
het was allemaal zeer beklemmend en hoe ze de dagen daarna aan
iedereen vertelde dat die brief haar verliefd aan het maken was en dat
die brief daarmee moest ophouden, omdat die brief haar onrustig
maakte en dat ze allemaal verboden gedachten in haar kop kreeg en
daarvan moest huilen en wel vijftig keer per dag naar de bushalte op
het pleintje bij de buurtsuper liep om te kijken of hij er niet was.

Lieve Wellington *boos.*

Naar de inhammen en donkere nissen achter de Roomse kerk, waar het zonlicht nooit komt. Kijkend naar de remmende bus, naar de optrekkende bus, die stroomopwaarts de wijk Weltevreden inrijdt of stroomafwaarts de wijk Zeldenrust, waar gek genoeg ons kerkhof ligt, wie verzint er nou een kerkhof in een wijk die Zeldenrust heet.

Jessica Brenninkmeijer

Dat ze een ontmoeting met een interessant iemand verwachtte, omdat die iemand haar wilde zien, en dat die iemand knap was, maar dat het onmogelijk was zijn naam prijs te geven.

Simone van der Lee

Hoe woedend ze was, als ze buitengesloten werd, omdat de muziek waarnaar ze luisterde, volgens haar een geheime code had, die alleen maar door ingewijden ontcijferd kon worden.

Robbie Müller

Soms wilde ik los van Peter Jan, want ik wilde niet constant weten wat er met hem was, omdat ik het gek genoeg allang wist zonder dat we daar ooit met één woord over gesproken hadden. Zoals met die mandfles.

Lieve Wellington *tegen Robbie Müller.*

Een of andere imbeciel probeert mij een loer te draaien.

Robbie Müller *zacht.*

Wie zou jou nou een loer willen draaien?

Lieve Wellington

Omdat er hier iemand rondloopt die mij zeer wil doen.

Robbie Müller

Wie zou er jou nou zeer willen doen?

Lieve Wellington *woedend.*

Omdat iemand mij een brief heeft geschreven en die brief mij verliefd heeft gemaakt en ik nu niet meer terug kan, omdat die iemand mij gevraagd heeft in de donkere nissen achter de Roomse kerk te willen verschijnen, maar dat die iemand maar niet

komt opdagen en ik daarom al een week tevergeefs op die plek aan het wachten ben.

Simone van der Lee

Sommige muziek deed haar bevriezen.

Robbie Müller

Wat staat er dan in die brief?

Lieve Wellington *woedend.*

'Lieve Lieve Wellington,

Ik gooi deze fles in de Maas zodat hij vanzelf naar de zee drijft en niemand hem ooit zal vinden. Maar elke dag wacht ik op je, omdat je een bijzonder meisje bent. Bijzonder en lief.'

Jessica Brenninkmeijer

Wie?

Lieve Wellington

Kan ik niet zeggen.

Jessica Brenninkmeijer

Waarom niet?

Lieve Wellington

Omdat het zo'n beetje het grootste geheim is wat ik ooit heb gehad.

Jessica Brenninkmeijer

Lieve maakte me bang.

Lieve Wellington

Vertel jij dan eerst ook maar eens een keer iets van een geheim of zoiets.

Jessica Brenninkmeijer

Waarom?

Lieve Wellington

Omdat jij nog nooit zoiets als een geheim of zoiets verteld heb.

Jessica Brenninkmeijer

Dat ik verliefd ben?

Lieve Wellington

Dat is geen geheim.

Jessica Brenninkmeijer

Op Peter Jan Müller?

Lieve Wellington

Dat weet de hele Dahliastraat,
van Weltevreden tot Zeldenrust.
Een echt geheim graag, Jessica?

Simone van der Lee

Sommige muziek maakte haar weer overmoedig.

Jessica Brenninkmeijer

Ik hoef het al niet meer te weten.

Lieve Wellington

O nee?

Jessica Brenninkmeijer

Ik ga naar huis, naar mijn tante Odilia.

Lieve Wellington

Waarom wil je het niet meer weten, Jessica?
Omdat het je niets interesseert?
Ik dacht dat wij vriendinnen waren?

Jessica Brenninkmeijer

Zijn we ook.

Lieve Wellington

Doe dan een geheim van je tante, als je er zelf geen hebt?

Jessica Brenninkmeijer

Tante Odilia?

Lieve Wellington

Ja.

Jessica Brenninkmeijer

Die is nog schuwer dan Marcel.

Lieve Wellington

Er wordt anders een hoop gezegd.

Jessica Brenninkmeijer

Over mijn tante?

Lieve Wellington

Dat ze de wethouder met haar mobieltje versierd heeft.

Jessica Brenninkmeijer

Tante Odilia?

Die durft nog niet eens naar de buurtsuper te kijken,
laat staan naar het gemeentehuis om de wethouder te versieren.

Lieve Wellington

Terwijl de goeie man er een ontzettend goed huwelijk op nahoudt en
bovendien getrouwd is met een goudeerlijke echtgenote.
Ik hoop dat hij echt genoten heeft.

Jessica Brenninkmeijer

Wat zeg je?

Lieve Wellington

Van je bibberende tante echt genoten heeft.

Jessica Brenninkmeijer

Ha,ha.

Je weet niet wat je zegt.

Tante Odilia Brenninkmeijer *zachtjes, verlegen, verleidelijk.*

Schoner, dertig procent schoner,
ik doe niet stoer, Dirk.
Jouw kinderen willen toch ook schoner als het kwik stijgt.

...

het wordt een paradijsje,
drijfzand weg,

...

de blauwalg is het probleem niet, Dirk.
Kom anders een keer een glaasje drinken,
dan zal ik je eens overtuigen!

...

Lieve Wellington

Zes bloedjes van kinderen in de groei van hun leven,
schoolgaand spul, terwijl hun vader zich laat verwennen door de
bibberhanden van de pleegtante van mijn beste vriendin.

Tante Odilia Brenninkmeijer *zachtjes, verlegen.*

Hebben jullie ruzie?

Jessica Brenninkmeijer

Je weet niet wat je zegt?

Tante Odilia Brenninkmeijer

Waarover hebben jullie dan ruzie?

Jessica Brenninkmeijer

Ik kom zo, tante.

Lieve Wellington

Ga nou maar, het arme mens kan niet eens zonder je.

Jessica Brenninkmeijer

Nee, nou wil ik het ook weten ook.

Lieve Wellington

Waarom wil je het nou wel weten, Jessica?

Tante Odilia Brenninkmeijer

Willen jullie alsjeblieft ophouden?

Lieve Wellington

Zeg het dan?

Jessica Brenninkmeijer

Zeg het dan?

Lieve Wellington

'Tedereen denkt dat ik in stilte verliefd ben op Jessica Brenninkmeijer,
maar dat is niet waar, in werkelijkheid ben ik
verschrikkelijk verliefd op Lieve Wellington
en wacht vanaf nu op haar bij de donkere nissen en inhammen
achter de Roomse kerk.

Hoop dat niemand dit nooit leest.
En dan vier keer nooit, en een uitroepteken.

Stilte.

Ondertekend?

Stilte.

Peter Jan Müller.

...

Tante Odilia Brenninkmeijer

Waarom huil je? Jessica? Liefje?
Waarom? Wat is er gebeurd?

Jessica Brenninkmeijer

Ze is gek, ze is stapelgek!

Tante Odilia Brenninkmeijer *zachtjes door telefoon.*

Lieve is een heel lief meisje, een beetje onhandelbaar, omdat ze haar en haar moeder, door de overheid nota bene, van hun schip hebben gehaald, de schat heeft gevochten als een tijger om bij haar vader te mogen blijven, nu heeft ze hem al een jaar niet meer gezien.

Lieve Wellington

Lieve Wellington, Dahliastraat 141, schipperskind.
Behoor eigenlijk op een boot te wonen, maar ben door een stelletje geüniformeerde kakkerlakken, door een stelletje zogenaamd gediplomeerde angsthazen, door een stelletje schijnheilige petdragende dienstkloppers, door een stelletje vetgemeste kachelpijpen van m'n bed gelicht, omdat mijn moeder volgens hun zogenaamd haar handen niet kon thuis houden en volgens hun mijn vader mishandeld heeft.

Tante Odilia Brenninkmeijer *lief, zacht.*

Maak het weer goed, Jessica?

Jessica Brenninkmeijer

Ze is gek, ze is stapelgek.

Tante Odilia Brenninkmeijer *lief, zacht.*

Dan kun je het toch nog wel goedmaken.

Robbie en Peter Jan op in zwembroek.

Lieve Wellington

En toen stond ik ineens oog in oog met de
tweeling Robbie en Peter Jan Müller.
Beiden in hun donkere zwembroeken,
badlakens onder hun armen,
de stroming van de Maas was traag en stil
zodat we Simone achter de wind hoorden spelen,
kleine geruststellende loopjes van hoog naar laag.

Simone van der Lee

Over een meisje dat op haar vijftiende een kindje krijgt.

Lieve Wellington

Over een wolk die traag over de rivieren glijdt.

Simone van der Lee

Over magnolia's die drijven in een soepterrine.

Lieve Wellington

Over een albino die hunkert als een boerentrien.
Jessica zat te janken bij haar mensschuwe tante Odilia
Brenninkmeijer.
Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.
Denken jullie nou echt dat de zwemkwaliteit van onze rivier zodanig
verbeterd is dat jullie zwempartijtje verantwoord is?

Peter Jan Müller

We zoeken naar aangespoelde spullen.

Lieve Wellington

En daarom hebben jullie je zondagse zwembroek aan.

Peter Jan Müller

Worden we minder vies.

Robbie Müller

We hebben thuis kasten vol skeletjes van vogels.

Peter Jan Müller

Wat vind je van onze Kroatische zwembroeken.

Robbie Müller

En van onze Keulse slippers.

Peter Jan Müller

Van onze Kaukasische badlakens?

Robbie Müller

En van onze Koreaanse handdoeken?

Peter Jan Müller

Van onze Kaapverdiaanse rugzakken?

Robbie Müller

En van onze Keniaanse schoudertassen?

Peter Jan Müller

Van onze Kongolese petten?

Lieve Wellington

...

Van mijn Schotse rok?

Peter Jan Müller

Waar is Jessica, Lieve?

Lieve Wellington

Thuis jankend op de bank bij haar schuwzieke tante Odilia
Brenninkmeijer.

Peter Jan Müller

Jij bent af.

Lieve Wellington

Ik ben helemaal niet af.

Jessica Brenninkmeijer *op in zwempak.*

Peter Jan, wat vind je van mijn Keltische zwempak?

Peter Jan Müller

Robbie?

Robbie Müller

Wat vinden jullie van mijn Koeweits truitje?

Jessica Brenninkmeijer *tegen Lieve Wellington.*

Lieve, deze is voor jou: Wat vind je van onze Kazachstaanse badlakens?

Lieve Wellington

Waarom?

Jessica Brenninkmeijer

Zeg het nou maar.

Lieve Wellington

Ik denk er niet aan.

Wat vinden jullie van mijn Schotse rok?

Peter Jan Müller

Af.

Jessica Brenninkmeijer

Het is niet goed.

Lieve Wellington

Wat vinden jullie van mijn Schotse rok?

Jessica Brenninkmeijer

Je begrijpt het niet.

Lieve Wellington

Wat vinden jullie van mijn Schotse rok?

Jessica Brenninkmeijer

Het is een spel.

Lieve Wellington

Wat vinden jullie van mijn Schotse rok?

Jessica Brenninkmeijer

Wat neem je mee als je gaat zwemmen, land of stad met een K.

Peter Jan en ik hebben 't samen bedacht.

We spelen 't al weken,
morgen is het de twaalfde dag, de dag van de L.

Lieve Wellington *woedend.*

O, dan hoop ik dat jullie in jullie Limburgse zwembroekjes,
op jullie Letlandse slippertjes, onder jullie Litouwse badlakens,
Londense gesprekken voeren met een hoop Liverpoolse afspraken,
hoe je iemand grof buiten kunt sluiten, waar jullie dan onder jullie
blauwe Luxemburgse petjes zo goed in zijn, ik vind dit een Libanese
rotstreek met de groeten uit Laos, Las Palmas en Lissabon, stelletje
huichelachtige Liberiaanse samenzweerdere, ik kende de spelregels
toch niet.

Huilt.

Jessica Brenninkmeijer

Ik moet je iets vertellen, Lieve.

Lieve Wellington

Het wil er bij mij maar niet in waarom mensen zo graag in elkaars
gezelschap zijn.

Jessica Brenninkmeijer

Het spijt me.

Tante Odilia zegt altijd dat je dankbaar moet zijn.

Lieve Wellington

Dankbaar?

Jessica Brenninkmeijer

Omdat je een leven gekregen hebt.

Lieve Wellington

Van wie, van wie heb ik een leven gekregen, van jou?

Kijk naar mij, kijk hoe ik eruitzie?

Een albino met een pikzwarte bril.

Het leven is er gewoon ineens,

buiten je eigen wil om,

en als je over die schok heen bent,

ga je over jezelf nadenken.

Ik ben in leven dus ik heb een leven.

Zo, wat ga ik daar nou eens mee doen.

En dan kijk je verdomme toevallig in de spiegel,
en zie je een wit monster met een pikzwarte bril.
Okay, wat gaan we daar aan doen?
Verliefd worden op een van de tweeling?
Ik heb die liefdesbrief niet geschreven.

Jessica Brenninkmeijer

Ik moet je iets vertellen, Lieve.

Lieve Wellington

Wie noemt er zijn kind nou Lieve?
Krijg je bij je geboorte al meteen de opdracht
om de rest van je leven lief te zijn,
ik ben niet lief,
ik ben onuitstaanbaar.

Jessica Brenninkmeijer

Iets over die mandfles.

Lieve Wellington

Ik ben min of meer met deze autistische gezichtsuitdrukkingen
geboren, zullen we het daar maar op houden?
Omdat mijn gezichtsuitdrukkingen nu eenmaal niet synchroon lopen
met mijn alles kapot willen makende binnenkant.

Robbie Müller

Soms wil ik los.
Ook al weet ik dat ik de hele tijd Peter Jan zal gaan zoeken,
waar hij is en ik de hele tijd wil weten
hoe het met hem gaat,
terwijl ik dat allang weet.
Snap je dat Lieve, los, los, los, los, los, los, los, los, los.

Lieve Wellington

Nee Robbie daar snap ik niets van, van dat los, los, los, los, los, los.
Vast, vast, vast, vast, vast, vast, vast, dat is het liefste wat ik wil.

Simone van der Lee

Soms mislukte het, lag haar hele kamer vol proppen papier,
het is niet te beschrijven, Simone, jouw muziek is gewoon niet te
beschrijven.

Lieve Wellington

Voorbeeld Jessica, van binnen verschrikkelijk verliefd op iemand die maar niet komt, van buiten, hoi Jessica hoe is het met jou?

Robbie Müller

Want ik weet niet of Peter Jan nu hetzelfde voelt als ik.

Lieve Wellington

Wat zou Peter Jan dan wel moeten voelen?

Robbie Müller *zachtjes.*

Spijt.

Lieve Wellington

Voorbeeld Jessica, van binnen woedend op tante Odilia Brenninkmeijer, omdat die dingen doet die het daglicht niet verdragen heeft.

Van buiten, dag mevrouw heeft u dat interview met wethouder de Wilde al gelezen, genoten, echt?

Van buiten, ik wil anders zijn.

Van binnen, net als zij, met botaniseertrommeltjes op zoek naar vergeten plantjes, kruipend van varen naar varen op zoek naar dat uitgestorven aardappeltje.

Niet die opstandige valse gemene eend, die met haar zwemvliesjes onhandig door het kroos van de Maas baggert.

En dan ben ik ook nog eens vreselijk in de war door die brief, die mij steeds verliefder maakt.

O, wat interessant, verzamelen jullie skeletjes van vogeltjes, zet je ze ook in elkaar, Peter Jan?

Van binnen, alles gaat kapot.

Van buiten, zal ik een keer tekeningen van je vogelskeletjes maken, ik kan heel goed tekenen? Geen antwoord.

...

Stilte, een stilte die niet alleen pijnlijk is, een stilte die gênant is.

...

En dan gaat iedereen ineens naar huis zonder iets te zeggen, en kijk ik door een waas naar het water van de rivier, een schip met een auto erop passeert, een box met een lief blond meisje, heimwee, een man in donkerblauwe overall draait aan een lier, heimwee, zwaait vrolijk, nog meer heimwee, vrouw hangt witte lakens aan waslijn, witte lakens bollen vrolijk op, heimwee, het schip wordt

steeds kleiner, nog meer heimwee, ik zwaai terug met de tranen achter mijn ogen en weet ondertussen dat de zwartetunnelperiode definitief voorgoed is angebroken.

Jessica Brenninkmeijer

Al dagen staat Lieve Wellington van de vroege ochtend tot de late avond in de donkere nissen en inhammen van de Roomse kerk. In haar ene hand een zak met boterhammen met boterhamworst, in haar andere hand een fles rode gazeuse.

Peter Jan Müller

En Simone speelt haar etudes, onafgebroken, alsof ze hard van iets wegloupt. Zou ze proberen te ontsnappen? Robbie, weg van haar groeiende watermeloen, van haar zwellend mysterie? Waarom zou die weg willen, Robbie? Simone van der Lee heeft alles, een viool, een cavia, ouders die er nooit zijn. De moeder van Simone heeft ooit eens tegen haar gezegd, zoals in een sprookje, dat ze Simone nooit maar dan ook nooit alleen zou laten, maar Simone is de enige in de Dahliastraat die haar thee altijd alleen drinkt, half rode maantjes achterlatend op de randen van haar theekopjes. Omdat Simone van der Lee al druk in de weer is met lippenstift en deodorant. Simone van der Lee met haar onzichtbare ouders, is bang Robbie? Waarvoor zou die nou bang zijn? Voor haar watermeloen?

Simone van der Lee

Het komt van de marshmallows.

Lieve Wellington

Regen, regen, soms stopt de bus, soms rijdt hij door omdat niemand bij de buurtsuper in of uit wil stappen, op en neer van Weltevreden naar Zeldenrust.

Jessica Brenninkmeijer huilt.

Van die Italiaanse mandfles Lieve, dat was een grapje. Het spijt me. Peter Jan en ik hebben hem daar neergelegd, zomaar.

Lieve Wellington

Een paar oude vrouwen zitten met bloemen op hun schoot,
op weg naar het kerkhof. Een aantal mannen met cementvlekken op
hun overalls roepen naar me, waarom ik toch de hele dag met een zak
brood en een fles gazeuse achter de kerk sta, maar dan roep ik dat ik
op iemand wacht, en dat die iemand zo komt, omdat die iemand dat
beloofd heeft.

Jessica Brenninkmeijer

Je speelde altijd bij dat drijfzand, we waren nieuwsgierig of je de fles
zou vinden.

Lieve Wellington

Hij kan elk moment komen, wil je alsjeblieft weggaan.

Jessica Brenninkmeijer

Ik heb een geheim.

Lieve Wellington

Hoeft niet.

Jessica Brenninkmeijer

Het gaat over mijn tante.

Lieve Wellington

Boeiend.

Jessica Brenninkmeijer

En die wethouder.

Lieve Wellington

Niet geïnteresseerd.

Jessica Brenninkmeijer

Dat ze zich elke avond van acht tot tien opsluiten in de sauna.

Lieve Wellington

Ik wacht op iemand.

Jessica Brenninkmeijer

Het was een grapje, het spijt me.

Lieve Wellington

Hij komt zo.

Jessica Brenninkmeijer

We zijn vandaag begonnen met de R,
hemdjes uit Rwanda?

Robbie Müller

Hoe is het om autistisch te zijn.

Lieve Wellington

Ben ik niet.

Robbie Müller

Om zo buiten het leven om te leven.

Lieve Wellington

Buiten het leven om leven is ook leven.

Robbie Müller

Zo altijd alleen met jezelf.
Ik heb een tweelingbroer.

Lieve Wellington

Peter Jan.

Jessica Brenninkmeijer

Ze is gek, ze is stapelgek.

Lieve Wellington

Omdat ik buiten het leven sta?
Misschien buiten jullie leven?
Maar als dit nu eens mijn leven is, mijn wachtkamer,
omdat alles te snel gaat?
Als dit nu eens de plek is waar ik tijd stil kan zetten?
Die brief is van mij, ook al staat hij vol leugens.
Van mij, punt uit.
Dit lelijke koppige albino meisje,
met haar plastic zak met boterhammen en haar fles rode gazeuse
wacht omdat iemand mij dat gevraagd heeft,
dit lelijke albino meisje vraagt aan Robbie of hij aan Peter Jan zou
willen vragen of hij me zou willen omhelzen?

Robbie Müller

Peter Jan heeft gezegd dat hij dat wel wil doen.

Lieve Wellington

Misschien hoopte ik dat zijn omhelzing een einde aan mijn zwartetunnelperiode zou maken, maar Peter Jan was intens gemeen. Want hij kwam gewoon niet en toen merkte ik ineens dat Simone niet meer speelde, dat mocht niet, dat kon echt niet, Simone moest naar haar concours, haar beurs winnen, niemand speelde zo mooi als zij. Ze mocht het niet opgeven, maar ik kon niet weg, mocht mijn plek niet verlaten, moest wachten op iets dat er ging gebeuren, of misschien wel nooit zou gebeuren. En dan zie ik ineens Peter Jan en Jessica bij de bushalte. Het leek erop of hij me ergens voor wilde waarschuwen. Iets met Robbie?

Een wirwar van leven verdringt in één keer de stilte die ik al weken in mijn kop heb, auto's, kinderstemmen, klanken zonder angst, vrij, de stille zwarte tunnel vult zich met het geluid van de bus die wild optrekt. Peter Jan achter een raampje, omhelst zichzelf, geeft zijn blote bovenarm kleine kusjes. In dit leven word je gewoon van het kastje naar de muur geslingerd. Ik had, voordat ik die Italiaanse mandfles zag, haar onderbroek al zien liggen, haar jarretelletjes op de houten vloer van haar sauna, haar kousen over het houten emmertje met de houten lepel, de wethouder in zijn onderbroek in de deuropening, druk gebarend dat ik mijn mond moest houden. Natuurlijk meneer de wethouder, ik zwijg als het graf.

Tante Odilia Brenninkmeijer

De wethouder is hier voor zaken.

Lieve Wellington

Natuurlijk.

Tante Odilia Brenninkmeijer

En dat er inmiddels een belangrijke doorbraak is omtrent de zwemkwaliteit van onze Maas.

Lieve Wellington

Hoe wilden ze dat in godsnaam aanpakken, die rivier was wel duizend kilometer lang.

Alle twee op hun badslippertjes in hun ondergoedje op weg naar Straatsburg?

Maar nu stapelen de zorgen zich pas echt goed op.
Want de hele stad hangt vol met het spotprentje dat ik gisteren gemaakt heb, een tekeningetje, een sticker, tante Odilia met de wethouder in haar armen, naakt, overal opgehangen.
Terwijl ik nu pas zie hoe bloot ze eigenlijk waren, hoe aandoenlijk, lief, de mensschuwe tante Odilia Brenninkmeijer met haar zachte ogen, waarom? Waarom moest alles kapot?

Jessica Brenninkmeijer

Het is een onmogelijke droom.

Lieve Wellington

En wat is er mis met een onmogelijke droom.

Jessica Brenninkmeijer

Ik wil jouw verlangen naar jouw onmogelijke droom echt niet kapot maken.

Lieve Wellington

Doe dat dan ook niet.

Jessica Brenninkmeijer

Maar je staat hier al weken.

Lieve Wellington

Ik sta hier goed.

Jessica Brenninkmeijer

Peter Jan en ik zijn nu samen.

Lieve Wellington

Fijn voor jullie.

Belt met Simone.

Waarom speel je niet meer?

Simone van der Lee

Omdat ik geëlektrocuteerd ben.

Lieve Wellington

Geëlectrocuteerd?

Simone van der Lee

Omdat ik een elektroshock heb gehad omdat Marcel een elektrische draad heeft doorgebeten en nu dood is.

Lieve Wellington

Erg.

Simone van der Lee

Ja.

Lieve Wellington

Word je daarom steeds dikker.

Simone van der Lee

Ik denk het.

Lieve Wellington

Wanneer ga je weer spelen?

Simone van der Lee

Als jij ophoudt met wachten.

Lieve Wellington

Dat kan niet.

Simone van der Lee

Dan speel ik ook nooit meer.

Lieve Wellington

Dat is gemeen.

Simone van der Lee

De lantaarns springen overal tegelijk aan, bij jou ook?

Lieve Wellington

Ja.

Simone van der Lee

Mijn eerste muziekstuk gaat over papegaaien die de hele tijd krijsen dat ze op eigen benen moeten staan.

Lieve Wellington

Stilte.

Simone van der Lee

Mijn lijf is al lang af, alleen ben ik nog niemand.

Lieve Wellington

Jij speelt het mooist viool van de hele wereld, dat is toch genoeg.

Simone van der Lee

En als iedereen nou zegt dat ik sexy ben?

En dat ik het leuk vind om zo af en toe een beetje te stoeien?

Lieve Wellington

Waarom Simone?

Simone van der Lee

Omdat ik gewoon veel ouder ben dan jij.

Lieve Wellington

Ja?

Simone van der Lee

Je begrijpt het niet.

Mijn muziek ging over een wereld die allang verdwenen is,
schommels in velden vol met van horizon tot horizon gele narcissen,
draaimolens zwiepend over helmgras.

Lieve Wellington

Simone van der Lee op wereldtournee.

Simone van der Lee

Nu gaat mijn muziek over vruchtjes die zacht groeien,
in het hart van ontelbare bloesems,
speldenknopjes die zwellen,
tot hun lijf vol vruchtvlees zit, vol sap,
takken die zwaar over de Maas hangen,
met vruchten die rijp en uitdagend,
zich tonend aan de wereld,
schreeuwerig met uitzinnige kleuren,
rood, blauw, groen,
klaar om gegeten te worden, door wie dan ook.

Tante Odilia Brenninkmeijer

Alles verandert Lieve, alles,
Jessica van baby tot tiener,
jouw leugen in jouw fles,
Marcel's dood,
misschien zie je het niet omdat het zo langzaam gaat.

Lieve Wellington

Wie ben ik?

Jessica Brenninkmeijer

Weet ik niet, Lieve?

Lieve Wellington

Jij denkt zeker dat jij alles kan,
dat jij alles mag, dat je alles krijgt?
Schoonheid, succes, de mooiste jongen uit de Dahliastraat.
Jessica ik ben liever gewoon slecht dan maar voor een klein
gedeelteje aardig.

Jessica Brenninkmeijer

Je maakt van je wachten een gevangenis.

Lieve Wellington

Ik straf iedereen.

Jessica Brenninkmeijer

Alleen jezelf.

Lieve Wellington

Iedereen,
liever een gevangenis, dan...
jullie fles heeft de deur voorgoed dichtgeslagen.
DAAROM STA IK HIER.
Wie ben ik? Wat ben ik?
Misschien moeten we ons territorium opnieuw verdelen.
Jij Weltevreden, ik wil Zeldenrust.
Jij de sympathieke engel waar iedereen mee weg loopt.
Ik de vuile heks, waar iedereen van weg loopt.
Jij die nooit in slechte dingen denkt,
ik die alleen maar in wraak kan denken.
Die brief was alleen maar een grap,

en iedereen vindt je moedig omdat je sorry hebt gezegd,
ik heb de stad vol gehangen met jouw geheim.

Mijn moeder ruziet de hele dag door,
over wie het meeste verdriet heeft,
omdat we van zijn schip gegooid zijn.
Ze gunt me niet eens mijn eigen buikpijn
die ik krijg van de stiltes die er in en om ons huis hangen.
Stiltes vol verwijten en beschuldigingen.
Jessica, ik laat jou in de steek,
voordat jij mij in de steek laat.

Jessica Brenninkmeijer

Ik heb jou al lang in de steek gelaten.

Jessica af.

Tante Odilia Brenninkmeijer *belt Lieve Wellington.*

Ben jij dat Lieve, Lieve ben jij dat?
Zou je mijn bril terug willen bezorgen?
Ik durf mijn bankje niet meer af.

Lieve Wellington

Dat u een verhouding heeft met die wethouder de Wilde,
heb ik op honderd stickers, kaarten getekend;
de buurtsuper hangt er vol mee, het hokje van de bushalte,
de hele Dahliastraat is er van vergeven.
Zodat die arme mevrouw De Wilde eindelijk eens weet heeft
van jullie geheimzinnige gedoe in dat saunahokje,
veel plezier in je wazige zogenaamde teruggetrokken bibberleven.

Tante Odilia Brenninkmeijer *zachtjes.*

Ik heb ze gezien, 't zijn mooie tekeningen.

Lieve Wellington

Wilt u alsjeblieft boos worden.

Tante Odilia Brenninkmeijer

Mevrouw de Wilde weet het allang,
iedereen weet het allang,
wethouder de Wilde is zowel bij haar als bij mij,
niemand maakt daar een punt van.

Lieve Wellington

IK MAAK ER EEN PUNT VAN.
Duizenden spreuwen vliegen laag boven de Roomse kerk.
OMDAT ER NOOIT MEER IETS MAG VERANDEREN.

Tante Odilia, u zat in uw sauna en had uw bril buiten op het rekje gelegd, zo lag die bril daar, het was makkelijk, ik zie er niets door, maar ik wil ook niets meer zien, fijn om de wereld aan je voorbij te zien gaan zonder al die harde contouren, de bus een gele vlek, de mensen op weg naar de begraafplaats, wazige vissen in een aquarium. Weet u waarom Simone niet meer speelt? Ze zeggen dat ze haar watermeloen is kwijtgeraakt en dat ze nu een heel klein baby'tje in haar armen heeft, die aan haar borsten drinkt.

Huilt.

Hoe moet het nu met haar vioolconcours?
Daar moet ze naar toe?

Tante Odilia Brenninkmeijer

Ze is vast heel gelukkig met haar baby.

Lieve Wellington

Simone van der Lee moet naar dat concours omdat ze goed is, en als ze naar dat concours gaat, krijgt ze misschien een beurs, gaat ze nog beter worden?

Tante Odilia Brenninkmeijer

Vind je dat dan belangrijk, beter worden.

Lieve Wellington

En toen was de zwartetunnelperiode ineens voorbij.
Het spijt me verschrikkelijk mevrouw Brenninkmeijer.
Het spijt me echt heel erg.

Tante Odilia Brenninkmeijer

Het is al goed, als je maar zegt waar je mijn nieuwe bril verstopt hebt.

Lieve Wellington

In een plastic tasje op het dak van uw sauna.
Ik moet Robbie gaan zoeken, hij is het drijfzand opgelopen, nu weet ik het weer, hij is naar het drijfzand, hij wil geen tweeling meer zijn, Robbie? Robbie?

Robbie Müller

Lieve?

Lieve Wellington

Waar ben je?

Robbie Müller

Ik heb mezelf aan dezelfde boom vastgebonden boven de Maas,
net als jij toen je die mandfles uit het drijfzand wilde pakken.

Lieve Wellington

Waarom ruik je zo naar aftershave?

Robbie Müller

Omdat ik anders wil ruiken.

Lieve Wellington

De hele Maas ruikt naar mijn vader, waarom?

Robbie Müller

Omdat ik anders wil ruiken dan Peter Jan.

Lieve Wellington

Je bent anders.

Robbie Müller

Ik ben een kloon van Peter Jan Müller.

Lieve Wellington

Maar wel een kloon die geen brief geschreven heeft.

Robbie Müller

Stilte.

Lieve Wellington

Dat maakt je anders.

Robbie Müller

Stilte.

Lieve Wellington

Hoe is het om los te zijn?

Robbie Müller

Om me los te voelen,
maakte ik dagenlang ellenlange rekensommen,
delingen tot twaalf getallen achter de komma,
ben gaan voetballen, terwijl ik niet van voetballen hou,
lees alles op zijn kop, elk boek kan ik op zijn kop lezen,
en nu hang ik hier zelf op z'n kop boven de Maas.
Ik denk niet dat mijn moeder ooit meer van mij gaat houden
dan van Peter Jan, wat ik ook doe.

Lieve Wellington

Ze doen maar, die moeders en vaders.

Robbie Müller

Zeg Lieve, denk jij dat jij verliefd kunt worden op mij?
Ik zie er toch hetzelfde uit?

Lieve Wellington *stilte.*

Nee Robbie, ik denk niet dat dat gaat.

Robbie Müller

Komt dat omdat ik maar één naam heb.

Lieve Wellington

Ik denk het.

Robbie Müller

Goed, dan heet ik vanaf vandaag Robert Jan.

Lieve Wellington

Goed Robert Jan zullen we naar huis gaan.

Robbie Müller

Voel je al iets?

Lieve Wellington

Luister Simone is weer gaan spelen.